

Een nieuwe uitdaging: pensioen!

Toen ik 16 werd moest ik een keuze maken, wat ik wilde gaan doen met mijn leven. Lang hoefde ik niet na te denken; ik wilde de bloemen in. Dat leek me een prachtig vak. Dus ik ging naar de vakopleiding in Utrecht. Hoe spannend was dat! Ik was zestien, de puberteit nog maar net ontgroeid en ik ging, als één van de eerste leerlingen van het nieuwe leerlingstelsel, "werkend leren". Niet alleen dat, ik ging ook het minimumloon verdienen. Wat voelde dat goed!

Spijt van deze keus heb ik nooit gehad. Niet toen ik aan de opleiding begon en na 49 jaar werken nog steeds niet. Want de Bloem, dáár ging het mij om. Dat is mijn passie!

Na de vakopleiding ging ik aan de slag bij verschillende bloemenzaken. En ik bleef leren, want dit is een vak waar je nooit uitgeleerd bent. Op het gebied van ondernemen bijvoorbeeld, zoveel verschillende manieren om dat te doen, maar ook op het gebied van trends, kleuren, nieuwe soorten ... en wat dacht je van het eeuwig veranderende scala aan noviteiten: meegaan met de markt, de tijd en de mode; het staat nooit stil. Ga er maar aan staan ...

Komend uit een ondernemersgezin, waar bloemen geen enkele rol speelden, maar waar het ondernemen er met de paplepel in gegoten werd, ben ik op m'n 40-ste voor mezelf begonnen: "Bloembinderij Annelieke Leijstra". Het ondernemerschap paste goed bij mij en mijn passie voor bloemen werd alleen maar groter.

Ik werd lid van de VBW en al snel nam ik zitting in de ledenraad. Ik nam deel aan verschillende commissies en ik organiseerde evenementen, onder de vlag van VBW. Ik vond het geweldig om voor collega's en vakgenoten evenementen te organiseren, naast het runnen van mijn eigen winkel. Alhoewel ik in het heetst van de strijd soms wel dacht; "Waarom doe je dit eigenlijk, is een winkel runnen niet genoeg voor je?" Maar ja, die bloem, hè... die passie ...

Eind april 2011 kwam er een moment van even halthouden, vooruitkijken en vragen stellen: Waar sta ik over tien jaar. Sta ik dan nog achter de toonbank, wat zijn de ontwikkelingen in het dorp waar ik nu woon, wil ik nog zo hard (fysiek) blijven werken, en zo ja, hoe lang nog? Het antwoord op al die vragen kwam zes jaar terug, van VBW. Ze zochten een tijdelijke vervanger voor Eveline van den Brink. Of ik dat wilde doen. Dat wilde ik wel, al realiseerde ik me terdege dat Eveline onvervangbaar was ...

Ik werd relatiebeheerder. Eerst tijdelijk maar al snel blijvend. Ik begon aan deze nieuwe uitdaging: Bloemisten ondersteunen met 'Stap'; training/workshops, tips en informatie geven op het gebied van werkgeverschap en vakmanschap.

Een afwisselend bestaan, kan ik wel zeggen. Het éne moment zit je diep in de cijfers en het volgende laat je het hondje van de ondernemer uit, omdat die omkomt in het werk. Dan weer moet je een bloemist kalmeren, die in paniek is omdat de bestelling niet goed is aangekomen; omdat kerstmis ineens heel erg dichtbij is; de belastingdienst iets wil; er Corona heerst ... Het was hard werken, in een mooi team en heel veel onderweg zijn. Lang leve de handsfree telefoon!

En nu? Nu is het moment van stoppen aangebroken. Weer sta ik voor een uitdaging: pensioen! Even geen plannen, geen wekker, geen doelen. Niets doen, iets wat ik nog nooit heb gedaan! Nu mag ik rustig gaan zitten kijken naar die bloem, waar het allemaal mee begon.

Marloes Renses gaat het stokje van me overnemen. Een noorderling, jong en vol enthousiasme. Ik heb alle vertrouwen in haar en wens haar veel succes voor de toekomst.

Ik wil jullie allemaal bedanken voor veel mooie jaren en voor de goede samenwerking. En ik wens jullie heel veel succes, veel omzet en een blijvende liefde voor dit mooie vak toe.

Het gaat jullie goed!

Annelieke